

Egy visszavágó nélküli focimeccs históriája

Veres Lacinak

Hajdanában, amikor még ifjabbak és bohóbbak voltunk, múzeumaink nemcsak a tudomány terén vetélkedtek, nemcsak a muzeológiai újdonságok meghonosításában, vagy kiagyalásában mérték össze erejüket, cserélték ki tapasztalataikat, hordták kölcsönösen egymáshoz kiállításukat, hanem a sport terén is. A szolnoki Damjanich Múzeum focicsapata éveken át emlékezetes csatákat vívott a nagykőrösi Arany János Múzeum és a Nagykőrösi Fióklevegtár egyesített csapatával. Évente legalább egy oda-visszavágót lebonyolítva. Utóbb ez szinte szabályos Szolnok és Pest megye kétfordulós tornává fejlődött és a vidéki múzeumok munkatársai is csapattagokká váltak. Nagykőrösön és Szolnokon kívül, Szentendre, Zebegény, Aszód, Berekfürdő, Mezőtúr, Tiszavárkony is egy-egy emlékezetes összecsapás színhelye lehetett.

Az első meccseknél még alkalmilag jelöltünk ki bírót, azaz játékvezetőt, utóbb azonban Ujváry Zoltán professzor úr lett a síp nagymestere. Hja, aki népdalt gyűjt, annak értenie kell valamilyen hangszerhez is. Első meccsén még meglehetősen sokat improvizált, később már a kottaolvasás mesterségét is elsajátította, azaz megtanulta a szabályokat. Egy alkalommal, valahol konferencia vagy kiállítás megnyitása után Veres Lacival beszélgetve fehér asztalnál merült fel, hogy a miskolciak szívesen összecsapnának velünk.

Ők majd megmutatnák hol lakik Horkay! – mondta.

Ez hihető is volt, mert nagy sportemberek hírében állottak. Egyszer Testa öcsémme egy jó hétig élveztük vendégszeretetüket, mikor a Halottkultusz című kiállításunkat rendeztünk náluk és minden este a múzeumban óriási pingpong csatákat vívtak edzésszerűen egymással és barátaikkal. Épp, hogy trénerük és gyúrójuk nem volt. Ebben az egész múzeum részt vett. Igen erős edzésben voltak. Nyilván a fociban is jól állhattak, mert Veres Laciról már hallgató korában úgy tudtuk, hogy ifi válogatott is volt. Foci tudását pedig meg is tapasztalhattuk párszor Debrecenben az intézeti találkozón. De Viga Gyula, Dobrossy Pista is jó hírben állt. A mi sörcsapatunk korántsem állott olyan válogatott sportemberekből. Nagy volt a kihívás, a színhely pedig fölöttébb ígéretes: TOKAJ.

Írta: Szabó László

2011. július 03. vasárnap, 17:24 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 19:59

Bizony amilyen jól hangzik ez bizonyos körökben, s amennyire borivóknak való, olyan mély csapdát jelent a sportemberek számára. Csapdát sejtettünk mögötte. Hátha azért ez a helyszín, hogy – dopping vizsgálat nem lévén – bennünket még meccs előtt térdre kényszerítsenek, holmi nektárt csepegtetve belénk.

Csapatunk nagyszámú szurkolói haddal együtt bérelt autóbusszal kelt útra: feleségek, munkatársak, gyermekek hada töltötte meg a járművet. Két napra tervezett portya kerekedett belőle. Szállást vendéglátóink ajánlották fel. No, alig szálltunk be, előkerült egy komolyabb úrméretű butykos, hogy körbejárjon. A gyerekek is követelőztek, előre ettek a medve bőrére a becsomagolt szendviczből, süteményekből. A hangulat már Apátinál magasra csapott. Majd beérkezvén a jó bort áruló út menti csárdák övezetébe, többször is kiszállt a társaság. A csapat nem éppen sportszerű módon kezdett viselkedni.

Főleg Raczkynak a hangja hallatszott, de igen jól kezdte magát érezni Zsolesz is. Mivel én amolyan csapatkapitány és edzőféle voltam, sőt menedzser is, mivel én közvetítettem a miskolciak kihívását, komolyan kezdtem aggódni. Ha így megy tovább, akkor fel sem tudunk vonulni. Nemhogy az ő tokajiuk üti ki a csapatot, hanem magunk végzünk magunkkal. Elhatároztam, hogy több megállás nincs. Ennek ellenére hatni kezdett az addigi lecsúsztatott mennyiség. Kozma igen hallgatott, egykedvű lett, ami nála rosszat jelent. Zsolesz pedig nagyon sziporkázott, ami közeli összeomlást ígér. Hiába hosszú az út Szolnoktól Tokajig! Teljes bizalmunk és minden reményünk csak a két Turóczyban volt már. Rozika és Györgyike férjeiben, akik teljes jogú és régi csapattagok voltak, sőt a labda művészei. Csak visszafogottan ittak egy keveset és nem keverték a páleszt a borral, sörrel, unicummal. Meg ott voltak kardos asszonyaik is, akik papucs alatt tartották őket. Nem is csalódtunk bennük. Ha ők nincsenek...?

Bizony volt mitől tartanunk!

Tokajra érkezvén az a nagy ötletem támadt, hogy a Tiszában frissítő fürdőt veszünk. Kimosatjuk tagjainkból a szesznek még a maradékát is. Vízrel a bor ellen. Ez a taktikai húzás be is vált. A Camping melletti úton, a hivatalos és fizetős helyet kikerülve megmerültünk. Eléggé ismertem ezt a helyet. Mint úszómester azért aggódtam a mólós csapat miatt ismerve egyesek úszni tudását és vízbiztonságát. Nehézsúlyú művészettörténészünk úgy gázolt a vízbe, hogy az egyesült Tiszát és Bodrogot kiszorítja medréből. Ezt látva Bagi, versenyezni akart vele, s a frászt hozta rá, mert ő korántsem volt nagy úszó. A jászok a Zagyvában nem Hany Istókokat nevelnek, eddigi legendáriumukban legalábbis sem ő, sem Búvár Kund nem jelent még meg. De Zsolesz a tiszai ember vigyázott rá. A fürdésben Gárdon Nelli jeleskedett. Ő Zsolnay válláról ugrált nagy fejesekeket. Egy jó félórás lubickolás után üde csapat szállt ki a buszból, hogy a múzeum igazgató páratlan vendéglátását, majd tárlatvezetését, szakmai programját élvezze.

Írta: Szabó László

2011. július 03. vasárnap, 17:24 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 19:59

Bencsik Jancsi és Veres Laci nemcsak mindenről tájékoztatott, de szép hölgyekkel hordatta a meleg pogácsát, szendvicseket, süteményeket, s hozzá igazi borokat. Ha nem lett volna tisztai mártózás ennek valódi élvezetéről lemondhattunk volna. Fogyasztottunk mindent, de csak módjával ittunk. Küldöttségünk hangulatilag mégis újra kettészakadt. Eddig a férfinép, a focisták ittak, s miattuk kellett fürödni, hogy frissen álljanak ki a küzdelemre. Most a nők és drukker hangulata csapott magasra, mert őket nem befolyásolta semmi. Sőt, hogy mennél jobban biztathassanak igencsak meghúzták a poharakat.

A pályán, immár mezbe öltözöttek azonban újabb veszedelemnek és kísértésnek voltunk kitéve. Zoli bácsi kombija ott parkolt, s felnyitva az ötödik ajtót a maga kakaójával várta a harcba induló sportembereket. Már nem tudom, hogy Gacsaly Pesta vére vagy nyírcsaholyi volt-e, de mindenképpen antidoppingnak minősült, s bírói engedéllyel fogyasztotta ki-ki belátása szerint. A meccs szünetében újra kínálták, s a cserejátékosok közben is meglátogatták a patikát.

A meccsről sokat nem írhatok, mert magam is fociztam és a küzdelem kötött le. Biztatásban nem volt hiány. A másnap jó néhány kék folt, horzsolás, könyökkel okozott bordaközi izomhúzódás igazolta a meccs hevességét. Ott Veres Laci, nálunk a Túróczyak rugdosták a gólokat. A győzelem babérágát is mi nyertük el.

A múzeumba visszatérve levezetőnek és előételnek eltüntettük a maradékot, majd a szálláson várt az estebéd. Vendéglátóink kissé letörten nyugtázták a történeteket, mi győzelmi mámorban úsztunk.

Ezért-e vagy eleve is így tervezték, ma sem tudom, de vendéglátóink készülődni kezdtek és magunkra hagytak bennünket. Gondoskodtak étel-italról, de ellopták a jó hangulatot. Azt, ami Nagykőrösön és egyebütt máskor hajnalig szokott volt tartani. Ezt igen sajnáltuk.

Rég volt ez.

Visszavágó sem követte.

Anekdoták néprajzosokról 49. Egy visszavágó nélküli focimeccs története

Írta: Szabó László

2011. július 03. vasárnap, 17:24 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 19:59

Sajnos már nem is igen fogja.

Veres Laci is a nyugdíjasok sorába jutott.

Szép éveket és jó egészséget kívánok neki társaim nevében is!

Ha egy nyugdíjas találkozón netán összefutnánk, csak kerekesszékekkel vívott sportágban tudok részt vállalni.

De ott töretlen akarattal.

Szolnok, 2010. december 6.

Egy öreg nyugdíjas

a fiatal nyugdíjasnak